

Sygn. akt XI W 3636/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 marca 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Aleksandra Smyk

Protokolant Karolina Kowalczyk

w obecności oskarżyciela funkcjonariusza Straży Miejskiej (...) W. E. W.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 17 października 2018 roku, 16 stycznia 2019 roku, 27 lutego 2019 roku i 27 marca 2019 roku

sprawy M. D. (1)

urodzonego (...) w W.

syna Z. i B. z domu C.

obwinionego o to, że:

1) w dniu 03 czerwca 2018 r. ok. godziny 12:10 na ul. (...) w W. kierując samochodem marki V. o numerze rej (...) nie zastosował się do znaku drogowego D-18 z symbolem autobusu,

tj. za wykroczenie z art. 92§1 kw,

2) w miejscu i czasie jak w pkt 1 zaśmiecił miejsce dostępne dla publiczności – poprzez wyrzucenie niedopałka papierosa na miejsce parkingowe,

tj. za wykroczenie z art. 145 kw.

I. M. D. (1) uniewinnia od popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie 1 (pierwszym) wniosku o ukaranie i w tym zakresie kosztami procesu obciąża Skarb Państwa.

II. Obwinionego M. D. (1) uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie 2 (drugim) wniosku o ukaranie i za to na podstawie art. 145 kw w zw. z art. 24§1 i 3 kw wymierza obwinionemu karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) złotych.

III. Zasadza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 130 (sto trzydzieści) złotych tytułem kosztów sądowych, jak również zasadza od obwinionego na rzecz (...) W. kwotę 20 (dwadzieścia) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków poniesionych w toku czynności wyjaśniających.

Sygn. akt XI W 3636/18

UZASADNIENIE

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 03 czerwca 2018 roku około godz. 12:00 w W. przy ul. (...) podczas interwencji dotyczącej nieprawidłowo zaparkowanych samochodów osobowych funkcjonariusze Straży Miejskiej (...) W. P. J. (1) i P. J. (2) zauważyli m.

in. samochód osobowy marki V. nr rej. (...) stojący w strefie obowiązywania znaku drogowego D-18 na miejscu parkingowym przeznaczonym tylko dla autobusów. Około godz. 13:55 do pojazdu podszedł M. D. (1), który na pytanie funkcjonariusza odparł, że jest kierowcą samochodu i zaparkował w tym miejscu. Podczas rozpytywania okazało się również, że jest on właścicielem drugiego zaparkowanego nieprawidłowo samochodu osobowego marki V. o numerze rejestracyjnym (...), którym kierował P. P. (1). M. D. (1) odmówił przyjęcia mandatu karnego dotyczącego niezastosowania się do znaku drogowego pojazdem marki V. o numerze rejestracyjnym (...), zaś wobec P. P. (2) przeprowadzano czynności związane z nałożeniem na niego mandatu karnego. Interwencja zajmowała pewien czas, sytuacja stała się „nerwowa”, została wezwana Policja oraz dodatkowe patrole Straży Miejskiej (...) W.. W tym czasie M. D. (1) palił papierosa, po czym wyrzucił jego niedopałek na miejsce parkingowe dla autobusów, będące wydzieloną częścią jezdni.

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie:

- zeznań świadka P. J. (1) (k. 33v.),
- notatki urzędowej (k. 1-2),
- kserokopii notatników służbowych (k. 44-49, 53-63),
- zeznań świadka T. K. (k.90, 92),
- zeznań świadka D. G. (k.90, 92)

oraz innych dowodów zawnioskowanych wnioskiem o ukaranie do przeprowadzenia na rozprawie.

Obwiniony nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Wyjaśnił, że przyjechał wraz z małżeństwem O. P. (1) i P. P. (1), którzy byli jego gośćmi z Ukrainy, na wycieczkę z dziećmi. Poruszali się dwoma należącymi do niego samochodami, którymi kierowali odpowiednio O. P. (1) i P. P. (1). Podał, że to właśnie oni zaparkowali w miejscu i czasie objętym zarzutami wniosku o ukaranie, co wynikało z ich wspólnej nieuwagi. Po powrocie do aut, podczas kiedy strażnik miejski podejmował interwencję przy pojeździe V. o numerze rejestracyjnym (...), nie był pytany przez tego funkcjonariusza kto kierował pojazdem, lecz funkcjonariusz ten po usłyszeniu informacji, że to obwiniony jest właścicielem auta uznał, że kierowcą był właśnie on. Obwiniony wyjaśnił, że próbował tłumaczyć zaistniałą sytuację, mówił o dwóch pojazdach, ale strażnik miejski nie chciał go słuchać i nałożył na niego mandat, którego nie przyjął. W tym samym czasie za drugi źle zaparkowany pojazd mandat wypisano na P. P. (3), ale na miejscu zapłacił go obwiniony, uznając, że P. jest jego gościem. Zaprzeczył, aby wyrzucił niedopałek papierosa na jezdnię, wyjaśnił, że tylko go przygasił, po czym wypadł on mu z ręki, podniósł go i wyrzucił.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego, albowiem nie znajdują one potwierdzenia w materiale dowodowym zebrany w sprawie, a stanowią jedynie przyjętą linię obrony, zmierzającą do uniknięcia odpowiedzialności za zarzucane czyny. Wyjaśnienia obwinionego oraz przedstawiane przez niego dowody nie dały podstaw by podważyć wiarygodność zeznań świadka P. J. (1), a pozostałe dowody pozwoliły na uznanie zeznań tych za w pełni wiarygodne. Zauważyć należy, że P. J. (1) zarówno w notatce urzędowej, w notatniku służbowym oraz w zeznaniach przed sądem przedstawiał taki sam przebieg wydarzeń, nie dodając nic ponad to co faktycznie miało miejsce. Każdy z wymienionych dowodów jest tożsamy w swej treści, brak pomiędzy nimi sprzeczności, brak wyolbrzymień czy uogólnień, za każdym razem wersja wydarzeń przedstawiana jest w jednakowy sposób. Warto podkreślić, że wersja wydarzeń przedstawiana przez T. K. ma inny wydźwięk, co mógłby wykorzystać P. J. (1), jednakże nie uczynił tego, w dalszym ciągu, konsekwentnie przedstawiał taki sam przebieg wydarzeń. A ta okoliczność dodatkowo jednoznacznie wskazuje, że zeznania świadka są w pełni wiarygodne. Tym samym brak podstaw do przyznania takiego waloru wyjaśnieniom obwinionego.

Bezspornym jest, że w dniu 03 czerwca 2018 roku około godz. 12:10 na ul. (...) w W. kierujący pojazdem marki V. nr rej. (...) nie zastosował się do znaku drogowego D-18 parkując samochód osobowy na miejscu przeznaczonym dla

autobusów. Wynika to z zeznań świadka P. J. (1) i T. K., jak również notatki urzędowej (k.1) oraz zapisów w notatnikach służbowych (k.56-57, 61-62). Okoliczności tej obwiniony także nie kwestionował. Brak jest jednak bezspornych dowodów wskazujących, że to obwiniony kierował samochodem i nie zastosował się do obowiązujących znaków drogowych. Obwiniony nie przyznał się bowiem do popełnienia tego czynu, wskazał, że samochodem kierowała O. P. (2) i to właśnie ona zaparkowała pojazd w danym miejscu (k.33v., 35). O. P. (2) potwierdziła te fakty (k.77, 78). Świadek T. K. nie widział kto zaparkował samochód (k.89, 92, 104v.), świadek D. G. przybył na miejsce zdarzenia po wezwaniu przez funkcjonariuszy Straży Miejskiej, a zatem również nie widział parkującego pojazdem (k.90). P. J. (1) także nie widział kto przyjechał samochodem i zaparkował go niezgodnie z przepisami ruchu drogowego (k.33v., 1), zaś swoją interwencję wobec M. D. (1) oparł na jego oświadczeniu, że był kierowcą samochodu. Zauważyć należy, że to obwiniony dysponował dokumentami zarówno pojazdu marki V. o numerze rejestracyjnym (...) – podawał o tym zarówno obwiniony jak i świadek P. J. (1) (k.33v., 35, 56-57), wobec czego był bezpośrednio zainteresowany czynnościami związanymi z jego samochodami oraz bezpośrednio w nich uczestniczył. Zebrane dowody zatem nie pozwalają na ustalenie w sposób jednoznaczny i bezsporny, że M. D. (1) zaparkował samochód nie stosując się do znaków drogowych. Pierwotne przyznanie tego faktu wobec funkcjonariusza Straży Miejskiej, nie poparte innymi dowodami, w obliczu dowodu przeciwnego (zeznania O. P. (3), którym co prawda sąd nie dał wiary jako znajomej obwinionego, jednakże taki dowód w postępowaniu sądowym zaistniał), powoduje, iż powstaje wątpliwość co do sprawstwa obwinionego odnośnie tego czynu. Zgodnie zaś z art. 5§2 kpk w zw. z art. 8 kpw niedające się usunąć wątpliwości rozstrzyga się na korzyść obwinionego.

Mając na uwadze powyższe uniewinniono M. D. (1) od popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie pierwszym wniosku o ukaranie polegającego na niezastosowaniu się do znaku drogowego, zaś o kosztach w tym zakresie orzeczono na podstawie art. 119§2 pkt 1 kpw.

Natomiast na podstawie postępowania dowodowego przeprowadzonego w toku przewodu sądowego oraz po dokonaniu jego analizy wina obwinionego oraz okoliczności popełnienia czynu zarzucanego mu punkcie 2 wniosku o ukaranie nie budzą wątpliwości.

P. J. (1) widział, że w trakcie czynności dotyczących nieprawidłowo zaparkowanych pojazdów M. D. (1), około godziny 14:50, palił on papierosa, zaś niedopałek wyrzucił na miejsce parkingowe dla autobusów, na jezdnię (k.33v., 35). Okoliczność ta znajduje potwierdzenie także w zapisie w notatniku służbowym P. J. (2) (k.63). Fakt, iż obwiniony palił wynika również z zeznań świadka O. P. (3), niemniej w jej ocenie obwiniony odłożył papierosa do popielniczki. Należy jednak zauważyć, iż świadek jest znajomą obwinionego i nie chcąc go obciążać przedstawiała wersję dla niego korzystniejszą. Zauważyć bowiem należy, że jej zeznania stoją w sprzeczności z zeznaniami świadka P. J. (1), a jak wykazano powyżej jego zeznania są w pełni wiarygodne.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka T. K. i D. G., choć ich zeznania dotyczyły w zasadzie zdarzeń będących konsekwencją przeprowadzanych przez funkcjonariuszy Straży Miejskiej czynności. Świadkowie, jako osoby całkowicie obce dla stron, niezainteresowane w rozstrzygnięciu sprawy, przedstawili opis wydarzeń tak jak je zapamiętali, w sposób obiektywny i logiczny.

Zachowanie obwinionego M. D. (2) polegające na tym, że w dniu 03 czerwca 2018 roku na ul. (...) w W. zaśmiesił miejsce dostępne dla publiczności – poprzez wyrzucenie niedopałka papierosa na miejsce parkingowe w pełni wyczerpuje dyspozycję art. 145 kw. W granicach tego czynu sąd winien dokonać zmiany w jego opisie, ustalając, iż miał on miejsce około godziny 14:50, jednakże nie dokonano tego powielając zapis wniosku o ukaranie (w miejscu i czasie jak w pkt 1). Zgodnie z przytoczonym przepisem, kto zanieczyszcza lub zaśmieca miejsca dostępne dla publiczności, a w szczególności drogę, ulicę, plac, ogród, trawnik lub zieleń, podlega karze grzywny do 500 złotych albo karze nagany. Czynność sprawcza zaśmieszczenia polega na pozostawieniu w określonym miejscu przedmiotów niepotrzebnych, zniszczonych lub bezużytecznych np.; butelek, niedopałków papierosów. Miejscem dostępnym dla publiczności jest każda przestrzeń, do której może dostać się abstrakcyjny przechodzień. Ustawa jedynie przykładowo wymienia w tym względzie takie miejsca jak drogę, ulicę, plac, ogród, trawnik lub zieleń. W realiach niniejszej sprawy nie ma żadnych wątpliwości co do tego, iż swoim zachowaniem obwiniony zrealizował dyspozycję wskazanego

przepisu. Obwiniony wyrzucił bowiem na jezdnię niedopałek papierosa. Było to miejsce dostępne dla nieokreślonej grupy osób, publiczności i jednocześnie niesłużące do pozostawiania tego typu odpadków. Przedmiotem ochrony czynu stypizowanego w art. 145 kw jest estetyczny wygląd miejsc dostępnych dla publiczności – w dobro to obwiniony bez wątpienia godził.

Przy wymiarze kary sąd uwzględnił stopień społecznej szkodliwości czynu, który uznał za nieznaczny, miał także na uwadze cele kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do obwinionego. Uwzględnił również stopień winy, pobudki działania, emocje jakie towarzyszyły obwinionemu podczas interwencji, jego zdenerwowanie, jak również właściwości, warunki osobiste i majątkowe sprawcy, jego stosunki rodzinne, sposób życia przed popełnieniem wykroczenia i zachowanie się po jego popełnieniu. M. D. (1) jest żonaty, ma na utrzymaniu dwoje dzieci w wieku 8 i 10 lat, jest rolnikiem, osiągnął dochód w wysokości 4300 zł za 2018 rok, nie był karany za przestępstwa (k. 30), był karany za wykroczenia (k. 31). Mając zatem na uwadze charakter i okoliczności czynu, jak również warunki osobiste sprawcy zdaniem sądu kara grzywny w wysokości 50 złotych orzeczona na podstawie art. 145 kw w zw. z art. 24§1 i 3 kw będzie odpowiednią sankcją karną za czyn przez obwinionego popełniony oraz sprawi, iż będzie w przyszłości przestrzegał porządku prawnego i więcej wykroczeń nie popełni. Orzeczona kara będzie sprawiedliwa w odbiorze społecznym i odniesie pożądane skutki w zakresie prewencji ogólnej, a także spełni cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma w stosunku do obwinionego osiągnąć.

O kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 119§1 kpw i określono ich wysokość na kwotę 130 zł, zasądzając je od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa. Zryczałtowane wydatki w niniejszej sprawie zgodnie z §3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 grudnia 2017 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z dnia 29 grudnia 2017 r., poz. 2467) wyniosły bowiem 100 złotych, zaś opłata – na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 j.t. ze zmianami) – 30 złotych. Ponadto zgodnie z §2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 grudnia 2017 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z dnia 29 grudnia 2017 r., poz. 2467) zasądzono od obwinionego na rzecz (...) W. kwotę 20 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków poniesionych w toku czynności wyjaśniających.